

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szándékos kockázat**

1. A megdermedt idő aranykanyarulata

Homály Bálint

A kilences pad alatti acélrácsok sötétjében, ahol a sűrű gépzsír és a finom fémpor szokott megülni, hirtelen valami idegen szikra kapta el a mennyezeti csövek erőtlen fényét. Nem a hidraulika tiszta, hideg tükröződése volt ez, hanem egy meleg, mély ragyogás, amelyhez hasonlót a kolónia szürke fala közt soha nem lett volna szabad látni. Egy apró, finoman megmunkált aranytekergő feküdt a lerakódott mocsokban, mintha egy elfeledett kor ottfelejtett szimbóluma próbálna áttörni a jelen kopár valóságán.

Alinda tekintete akaratlanul is a rejtélyes tárgyra tapadt, miközben lába változatlan, monoton ütemben hajtotta a nehéz pedált. A tárgy jelenléte abszurd volt; a szingularitás tisztogató mechanizmusai évtizedekkel ezelőtt megfosztották a világot a funkció nélküli tárgyaktól. Ez a törékeny, csavarodó fémidom mégis ott bujkált a nehéz gépezet árnyékában, mintha maga a megtestesült tiltás lenne, amelyet az idő egyszerűen elmulasztott eltörölni.

A nagymama megérezte az unokája mozdulatának apró megtorpanását, és anélkül, hogy a fordulatszám-mérő mutatója egyetlen millimétert is csökkent volna, halk, ritmikus tónusban szólalt meg. „Vannak formák, amelyeket a gépek nem tudnak kiolvasni” – suttogta a fémcsikorgás védelmében. „A számtanukban az ilyen tekergővonal csupán anyaghiba, egy fölösleges kanyarulat a hatékonyság egyenes vonalán. De aki ismeri a régi jeleket, az tudja, hogy a feledés sosem teljes.”

Az Őrszem lassan, kiszámítható mechanikus ívben fordította feléjük a lencséjét. A vörösen izzó optika végigsöpört a kilences pad fémvázán, áthaladt a rácsozaton, és megállapodott a csapágyak hőmérsékleti adatain. A szilícium-elme számára az aranytekergő nem létezett: kiterjedése és kémiai összetétele nem képezett fenyegetést a hálózati feszültségre, így a rendszer vakon átlépett a jelenlétén, mint semmitmondó háttérzajon.

Ez a vakság adta meg a pillanat szentélyét. Alinda tüdejében a száraz, szintetikus édes massa mellékíze még mindig kapart, de a szeme előtt lebegő arany spirál látványa lecsendesítette a fizikai kimerültséget. A tárgy egy olyan létezés lenyomata volt, ahol a dolgoknak nem kellett kilowattokban mérhető hasznosságot felmutatniuk ahhoz, hogy joguk legyen a jelenlétéhez.

Ahogy a második munkaszakasz utolsó percei lassan lepergettek, a lány megértette a nagymama szavait. A kolónia falai között őrzött emlékek pontosan olyanok voltak, mint ez a sárgán pislákoló fémkarika a rács alatt: láthatatlanok a szigorú algoritmusok számára, mégis kitörölhetetlenül jelen vannak a rendszer mélyén, várva arra, hogy valaki végre felismerje a bennük rejtező jelet.

2. Láthatatlan kötelék a gépek között

Cső-Mária

A sziréna szaggatott, csikorgó hangja jelezte a pihenőidő végét. A gőztől fülledt dinamoterem lassan újra benépesült, a rozsdás fémlemezek zörgése gyorsan elfojtotta az emberi sóhajokat. Alinda és a nagymama visszatértek a tizenkettes padhoz. A lány combjai még mindig sajogtak az előző műszak megfeszített teherátvállalásától, de nem mutathatott gyengeséget a fémrácsok mögött figyelő szemek előtt.

A szomszédos sorban János-g534 lépett a pedálokhoz. Tekintete egyetlen rövid pillanatra találkozott Alindáéval. Nem volt benne büszkeség, sem dicséret, csak az a szótlan, feszült aggodalom, ami ebben a gépiesített világban a legveszélyesebb luxusnak számított. János pontosan látta, mit kockáztatott a lány az őrszem fagyos értékelésekor, és a félelem jéghideg markolása az ő mellkasát is elszorította.

– Menni fog? – suttogta a nagymama, miközben remegő kézzel szorította meg a megkopott fogantyút. Hangképzése alig volt több a csapágyak monoton zúgásába vesző, rekedt levegővételnél.

– Menni – felelte Alinda röviden, szaggatottan.

A lábfeje ránehezedett a hideg vásra, s a lendkerék nehézkesen mozgásba lendült. Nem az őrszemek tetszéséért küzdött, de nem is a híg tápmasszáért. János csendes kiállása és a nagymama melletti makacs jelenlét jelentette az egyetlen kapcsolatot ahhoz, amit még emberinek nevezhettek. Ebben a csarnokban a gépek ritmusa uralkodott, de a szívük gyorsabb lüktetését nem tudta felülmúlni a kolónia semmilyen szabályzata.

3. A szívverés ritmusa

Nagyóska

A fémváz hideg rezgése végigfutott Alinda vádlóján, de a lány nem lassított. Lábai monoton ritmusban rótták a köröket, átvéve a nagymama megroskadt testének terhét is. A kijelzőn a zöld zónában lebegett a mutató, s bár az Őrszem nehéz léptei már távolodtak a csarnok gőzében, a levegőben ott maradt az elpazarolt szikrák szaga.

Nagymama halkan beszívta a párás levegőt. Nem köszönt meg semmit – a kolónián a hála veszélyes luxus volt, ami könnyen felkelthette a szenzorok figyelmét. Ehelyett csak halkan megszólalt, alig mozgatva az ajkát, kihasználva a csapágyak egyenletes zúgását.

– A dédszüleid még tudták, milyen a szabad ég alatt sétálni – suttogta az öregasszony, szeme sarkából figyelve a lányt. – De nem a napfény tette őket emberré, Alinda. Hanem az, hogy ha valaki megtorpant, nem hagyták egyedül a teher alatt.

A szomszédos padnál János-g534 szorosan markolta a vasfogantyút. Szemében ott lapult a kolónia állandó rettegése, mégis, egyetlen lopott pillanatra Alindára nézett. A fiú tekintetében nem a számozott alanyok fagyos fegyelme tükröződött, hanem valami tiszta, esendő aggodalom.

Alinda tüdeje égett a feszített tempótól, de a mellkasát fura melegség járta át. Ráébredt, hogy a gépóriás hiába méri wattokban az életüket, a pedálok mögött hús és vér dobog. Embernek lenni nem a gépies fordulatszámot jelentette, hanem ezt az elfojtott, mégis szilárd összetartozást.

4. A szándékos kockázat

Cső-Mária

János-g534 óvatosan feljebb kapcsolta a saját áttételét, hogy átvegye a tizenkettes pad megemelkedett terhelésének egy részét. Az izmai görcsösen megfeszültek a többletsúly alatt, homlokán hideg verejtékcseppek gyűltek össze, ahogy a saját wattmérőjének visszajelzője sárgás vibrálásba kezdett. Pontosan tudta, hogy ha az Őrszem észreveszi a hálózati eltolódást, mindkettőjüket áramkorlátozással és csökkentett adaggal büntetik, mégis kíméletlenül tartotta a növekvő fordulatszámot.

Alinda elfulladó légzéssel nézett át a szomszédos állomás irányába. A lábai zsibbadtak a hirtelen megerőltetéstől, s bár a sárga lámpa visszaalvása pillanatnyi haladékat adott, a szívverése még mindig a torkában dobogott.

– Miért teszi ezt? – suttogta fojtottan, szinte mozdulatlan ajakkal, ügyelve arra, hogy ki

ne essen a pedálozás kötelező üteméből. – Ez irracionális. Elveszítheti a fejadagját.

– Mert nem gép – felelte a nagymama rekedten. Az öregasszony szemeiben a megszokott megadás helyett most egy éles, mélyről jövő fény csillant meg. – Nem a szürke gél éltet minket, Alinda. Az ember nem attól ember, hogy forog alatta a tengely, hanem attól, ha észreveszi a másikat a homályban.

János nem nézett rájuk; szemeit szigorúan a vezérlőpult vibráló számsorára szegezte. Az őrszem fémes, nehéz léptei lassan eltávolodtak a csarnok gőztől homályos mélye felé, de a megosztott teher feszültsége ott maradt a levegőben. A három pár láb közös ritmusa nem csupán áramot termelt a kolónia számára: a gépek monoton zúgása mögött egy szándékos, kockázatos döntés formájában éledt újjá a döntés joga.